

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ἐννὰκόσα τέσσερα καὶ χίλια
ποῦ θὰ ἔβρουν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν ἔφερομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτώδεον τοῦ μηνὸς ἐνθά,
βελάζουν τῆς Βουλῆς ἀρνιά.

Ποῦντος ὀκτακόσα ὅν ἐξηνταένα
καὶ σοφὰ κρανία παραζαλισμένα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Κλάψε, καὶ μένε Περικλῆ, μὲ τόσους τροβαδούρους
τοὺς Σιαμαίους ἀδελφούς, τοὺς δύο Διοσκούρους.

Κλάψε τους ποῦ ἔξεχώρισαν ὅστερ' ἀπὸ φίλιαν

δὲν ξέρω πόσων χρόνων,

κλάψε τους ποῦ ἔξεχώρισαν δι' ἀφορμὴν γελοίαν,

δι' ἓνα γράμμα μόνον,

ποῦ τῷστειλες ὅτ' ἐν Τράπεζα μέσ' ἀπὸ τὸ Λουτράκι

ὁ κύριος Σιμόπουλος γιὰ τὰ ψωρολαχεῖα,

καὶ αὐτὸ τὸν ἐξαντάκωσε καὶ τοῦγινε σαράκι

καὶ ἦλθε τῆς παραιτήσεως ἡ μαύρη δυστυχία.

Κλάψε τὰ πρῶτα χάδια των, τὰς πρώτας των θωπείας,

κλάψε τὰς συνεπείας

τῆς ἀφορμῆς τῆς ἐλαφροῦς,

τῆς τόσον ἐπαράτου....

ἡμέρ' ἀθλία καὶ ἀποφρὰς

ἐκείνη τοῦ Σαββάτου,

ποῦ τῆς Ἀμφίσσης ὁ σοφὸς ἐπῆγε ὅτ' ἐν Παλάτι

παραιτήσιν νὰ δώσῃ,

καὶ ἔτρεμαν οἱ τοῦ κόμματος Ἰουδαὶ καὶ Πιλάτοι

μήπως τὸ μετανοήσῃ.

Τὸ γράμμα τοῦτο, Περικλῆ, τὸ τοῖς ἀνάθεμά το,

τὸ γράμμα τοῦτο, ποῦ φερε τὸ γένος ἄνω κάτω,

τὸ γράμμα, ποῦ τὸ συζητοῦν καὶ οἱ Μακεδόνες τώρα,

ὁ Ράλλης τὸ ξετρούπωσε καὶ τῷβγαλε ὅσ' αὐτὰ.

Τοῦ Κόντε τοῦ Πρωθυπουργοῦ πολὺ τοῦ κακοφάνη
σὰν εἶδε πῶς ὁ σύντροφος τέτοια κρυφὰ τοῦ κάνει,
καὶ ἐπῆγε ὅτ' ἐν Σιμόπουλο σεινάμενος κονάμενος
ν' ἀκούσῃ γιὰ τὸ γράμμι αὐτὸ τί λέει καὶ ὁ λεγάμενος.

Ὁ κύριος Σιμόπουλος τῆς ἀριθμητικῆς
μπεζίμι λέν πῶς ἔπαιξε τὰ μάλιστα γλυκὺς,
ὅποταν ὁ Πρωθυπουργὸς ἐμπῆκε μὲς ὅτ' ἐν σπῆτι του
καὶ ἔσταξε, καθὼς ἔμαθα, χολή καὶ ἀπὸ τῆς μύτης του.

Καλησπεροῦδ' αὖ, σύντροφε... παραῖτα τὸ μπεζίμι....
ποτέ μου δὲν τὸ πρόσμενα καὶ αὐτὸ τὸ ρεζίμι,
νὰ στέλλῃς τέτοια γράμματα μέσ' ἀπὸ τὸ Λουτράκι
καὶ νὰ μὴν ἔχω μὴτ' ἐγὼ γιὰ τοῦτα χαμπαράκι.

Καὶ σὺ λοιπὸν μὲ λοιθαρεῖς
μέσα σὲ τόσα μίσῃ;
Πρωθυπουργέ, μὲ συγχωρεῖς,
καὶ τῶχα λησμονήσῃ.

Παρακαλῶ γονυπετῶς
μικρὰν συγγνώμην δοῦναι,
καὶ ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος θνητὸς
ξεχάνω τότε ποτε.

Μὲς ὅτ' αὖ πολλὰ γράμματα
καὶ μὲς ὅτ' αὖ τόσα γράμματα,
ποῦ γραφὰ λαῦρος κατ' αὐτάς

ὅτου Στόλου μας τοὺς δωρητάς,
πῶς θέλατε, μωρὲ παιδιὰ,
νὰ θυμηθῶ σὲ τοῦτα
κι' ἐκεῖνο τοῦ Καρυδιᾶ,
ποῦ τὸ γραψα χωρὶς καρδιὰ
μέσα σὲ δαδ μενούτα;

Σὰν στέλλης τόσα γράμματα βεβαίως θὰ τὰ χάσης,
κοιτολογῆς σὲ βεβαίῳ πῶς κάποιο θὰ ξεχάσης,
κι' ἐγὼ τυχαίως ἔτυχε μὲς' στήν πολλή σκοτοῦρα
κι' ἐξέχασα τὸ γράμμι' αὐτό, γραμμένο 'στὸ Λουτρακί,
ποῦ 'πῆγα, καθὼς ξέρετε, γιὰ τῶν λουτρῶν τὴν κοῦρα,
κι' ἡ Τράπεζα μοῦ 'ρίχτηκε σὰν λαίμαργο κοράκι.

Μὴν ἀνυψώρης τὴν φωνήν,
ψυχρῶς τὸ προῶγμα κρῖνε,
καὶ σκέψου πῶς τὸ λησμονεῖν
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι.

Ἐνόμιζα κι' ἡ Τράπεζα τὸ γράμμα πῶς θὰ σχίσῃ
καὶ δὲν θὰ μὲ συγχύσῃ,
ἐνόμιζα, Πρωθυπουργέ, πῶς ἔτσι θὰ περάσῃ
κι' ὅπως ἐγὼ τὸ 'ξέχασα κι' αὐτὴ θὰ τὸ ξεχάσῃ.

Πλὴν ἀλλοίμονόν μου κι' οἱμοί!...
μ' ἀπεπλάνησεν ὁ πλάνος...
ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικάνος
φαίνεται πῶς ἔχει μνήμη.

Ἄχ! τὸν πλάνο, τὸν μπαμπέση!...
τοῦτος τῷ βαλε' στὴ μέση,
τοῦτος, σύντροφέ μου μόνε,
τὸ ξεφούρνισε μὲ κάκιχα...
ἢ ρεπούμπλικες μὲ τρῶνε
καὶ τὰ μπλὲ-μαρὲν σακάκια

Γιὰ τὴν τύχη μου κι' ἐκεῖνος
'βρέθηκε μὲ τόση μνήμη,
γιὰ νὰ χάσκῃ γλάρων σμήνος
καὶ πολλὰ νὰ λέγ' ἢ φήμη.

Κι' ὁ Κόντες εἶπε πρὸς αὐτὸν
τὸν φίλον του τὸν λατρευτόν:
Εἶδα' στὸν κόσμον πλάσματα, πολλοὺς ἀφηρημένους,
καὶ τόσους ξεχασμένους,
ἀλλ' ἡ 'δική σου ξεχαστὰ δὲν ἔχει πλέον ὄρια,
κι' ὅσα κι' ἂν λές, ἀγαπητέ,
μ' αὐτὰ δὲν πείθομαι ποτὲ
πῶς τέτοιο γράμμα σοῦφυγε μέσ' ἀπὸ τὴν μερόρια.

Πιστεψέ με... σὺ δὲν ἔχεις ἀπιστίας ἀφορμὰς
καὶ μὴ γίνεσαι Θωμᾶς.
Κι' ἂν τὴν τόσην δὲν πιστεύης

τοῦ πιστοῦ σου λησμοσύνην
κι' ὅπως ἄλλοι μ' ὑποπτεύεις,
πέρνω μόνος τὴν εὐθύνην,
καὶ χωρὶς πολλὰς κουβέντας μένω τοῦ Νυμφῶνος ἔξω...
τώρα σύρε' σὸ καλὸ,
κι' ἄφησε παρακαλῶ
τὸ μπελίκι μου νὰ παίξω.

'Πῆγε νὰ τὰ συμβιβάσῃ πρῶτος πρῶτος ὁ Λεβίδης
εὐδαισθήτου χρώματος,
καὶ κατόπιν ὁ Μπουφίδης,
ἢ μαμμὴ τοῦ κόμματος.

Πλὴν τοῦ 'μάκου καὶ ματαίως...
ἂν κι' ὠμίλησαν εὐγλώττως
ἔφυγε κι' ὁ τελευταῖος
καθὼς ἔφυγε κι' ὁ πρῶτος.

Ἡ παραίτησις ἐδόθη
ἐν τῷ μέσῳ τῶσων σάλων,
κι' ἐπληρώθησαν οἱ πόθοι
πολεμίων κι' ἀντιπάλων.

Κύττα τὸν Ἀνάγγυρό μας πῶς πηγαίνει 'στὸ Παλάτι
καὶ μᾶς βλέπει θλιβερά...
ξεχωρίζει μὲ τὸν Κόντε, ποῦ τρωγαν ψωμὶ κι' ἄλατι
τόσα χρόνια μιὰ χαρά.

Τὸν διέλυσαν τὸν γάμον,
τώρα 'στῆς Ἀρχῆς τὸ ζεῦκι
Κάστωρ δίχως Πολυδεύκη
καὶ χωρὶς Φιντίαν Λάμων.

Ἄχ! ἡμέρα τοῦ Σαββάτου... τί παραίτησις κι' ἐκεῖνη!...
πόνος, ἄλγος, καὶ πικρία...
πῶς τοῦ Λουτρακιοῦ τὸ γράμμα τὸν Ἀνάγγυρον ἀφίνει
μέσα 'στοῦ λουτροῦ τὰ κρύα;

Τίνος δὲν ἀλλάζει χρῶμα;
τίνος μάτι δὲν δακρύζει;
οὐς συνέξενε τὸ κόμμα
τὸ Παλλάκι τοὺς χωρίζει.

Καὶ τῶν θαλασσῶν ἡ δόξα, ποῦ γυρίζει μὲ δισάκι
κι' ἄθλους λείει σὰν γαλιάνδρα,
κλαίει τὸν κλεινὸν τὸν ἄνδρα,
ποῦ τὸν ἔριξε δολίως ξεχασμένο ραβασάκι.

Παρατήθη, παραιτήθη,
συνεβόησαν τὰ πλήθη,
κι' ἔσκουζαν πολλοὶ δρομαῖοι:
'χώρισαν οἱ Σιαμαῖοι.

Ὁ καθένας κατεπλάγη
κι' ἀπ' ἐδῶ 'στὴν Κοπενάγη
ἔγραψαν γιὰ τὸ μαντάτο τῆς γραφῆς τὸ ξαφνικὸ,
κι' ἐθανμάσαν καὶ σκηπτοῦχοι τὸ πολὺ μνημονικὸ
τοῦ κυρίου Σιμπούλου,
συμβιβαστικοῦ Συμβούλου.

Π. — Βλέπεις αὐτὸν τὰν τσέλιγκα;

Φ. — Τὸν βλέπω καὶ μὲ βλέπει.

Π. — Μοιάζει μὲ τὸν Σιμπούλο...

Φ. — Στρογγα κι' εἰς τοῦτον πρέπει.

Π. — Σέρνει καὶ 'λίγα πρόβατα τῆς κυβερνώσεως στάνης.

Φ. — Ὁρέ, ποῦ πᾶς τὰ πρόβατα; στρογγα καὶ σὺ θὰ κάρης:

Ὁ Σιμπούλος ὁ πάννυ
μὲ τὴν γκλίτσα τοῦ τσοπάνη.

Ὁρέ παιδιὰ, μ' ἐθύμωσαν, θέλω νὰ ξεθυμάνω...
ἀπὸ τὸν Κόντε 'χώρισα... στρογγα κι' ἐγὼ θὰ κάνω.
Βαρδατε 'μπρός, ὀρε παιδιὰ,
μοῦ 'βάλατε τρικλοποδιά.

Τέτοιο λαχεῖο μοῦπεσε... δώστε μου γκλίτσας, κίπαις,
κι' ὁ Κόντες μόνος τῆς Ἀρχῆς ἄς συμμαζεύῃ ράκη...

ξεχάνονται καὶ γνωριμαῖς, ξεχάνονται κι' ἀγάπαις,
ξεχάνονται καὶ γράμματα σταλμὲν ἀπ' τὸ Λουτρακί.

Μ' ἐφουρτίσανε καὶ σκοῦζω...

τί λαχεῖο ποῦ τὸ 'βοῦκα!...

πέρνω τώρα τὸν Δελμούζο,

τὸν Ἀγαθολῆ, τὸν Νίκα,

ἴσως πάρω καὶ τὸν Ζάπα κι' ἄλλα λαγαρινὰ τῆς στάνης
γιὰ νὰ 'βγῶ κι' ἐγὼ τσοπάνης.

Γλίτσα μ', κίπα μ',

Νίκα μ', Ζάπα μ',

καπετάνοι μ',

στρογγα μ', στάνη μ'.

Ποῖος περισσεύμα θὰ 'βρίσκῃ κάθε ἄνθρωπος καὶ 'μάκι
σὰν κι' ἐμένα, κύρ Γεωργιάκη;
Μοναχὸς δὲν θὰ 'μπούσῃς δυνατὸ νὰ κάρης σάλτο,
κι' ἀπ' τὸν νοῦ σου μέσα βγάλτο
περισσεύματα πρὸς δάσους μὲ τάνημι τοῦ Βοδούρη...
ποῦ τὸ 'βοῦρες, σύντροφέ μου;... πέτυχε τὸ κελεποῦρι.

Ποῖος σ' ἐκείνους ποῦ προσφέρουν γιὰ τὸν Στόλο ἢ ἀπαντᾷ
καὶ τὸν κόσμο πρὸς ἐραυτοὺς κάθε τόσο θὰ κεντᾷ;
ποῖος ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα μὲ τὴν πένα 'στὸν αὐτὸ
δοῦρια περὶ θὰ γράφῃ
καὶ συμβάσεις σὰν κι' αὐτὴ,
ποῦ τὴν ἐβαλὰν 'στὸ ράφι;

Ἄχ! καὶ μένα προβατάκια μ',
ἄχ! λαχεῖο μ', ἄχ! χαρτάκια μ',
ξεχασμένα γραμματάκια μ',
δόλγα περισσευματάκια μ'.

Ἄχ! ἡ σύμβασις ἐκείνη!... Θεὸς ὡρῶστίτην λένε τώρα...
σύντροφέ μου, τείναι τοῦτα;
ὦχ! μεμόρια περντοῦτα,
ὦχ! ἀπὶ Λεονώρα.

Στροῦγγα θέλω γιὰ γεινᾶτι,
γιὰ νὰ μ'πῶ καλὰ στὸ μάτι
τοῦ γαλίφη τοῦ Κορφαῖτη.

Ζάπα μ', Νίκα μ',
μέλι μ', γλύκα μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
κίτρο μ', φράπα μ'.

Στροῦγγα μόνος μου θὰ κάνω... Κόντε, θὰ τὸ μετανοήσης,
τὸ σκουῖζε κι' ὁ Θεοδώρακις πῶς ἐγὼ σοῦ δίνω γνώσεις.
Μόνος σου χωρὶς ἐμένα θάσαι γιὰ τὸ πανηγύρι...
μὲ τ' ἀνήφι τοῦ Βουδούρη δὲν θὰ δῆς ποτὲ χαῖρι.

Μοῦ ρίχτηκαν οἱ φίλοι σου
κι' ἡ γάταις σου κι' οἱ σκύλοι σου,
μὰ δὲν ξεχνῶ τὸ ρέξιμο καὶ τοῦ φυλακισμένου,
τοῦ Στάη, ποῦφαλε πολλά,
μὰ τοῦκαμαν πολὺ καλὰ
νὰ τὸν καθίσουν στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου.

Στροῦγγα θὰ κάνω μόνος μου γιὰ νὰ σ' ἐξαφανίσω,
πέταξε τὸ πουλάκι σου, σοῦφυγε τὸ λαυράκι,
θὰ πῶ νερὸ τῆς λησμονιάς γιὰ νὰ σὲ λησμονήσω
καθὼς ἐκείνο τὸ χαρτί, ποῦγραφα στὸ Λουτράκι.

Στροῦγγα μ', κλίκα μ',
Ζάπα μ', Νίκα μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
πᾶμε, τᾶπαμ'.

Π. — Τὴν ἄκουσες τὴν ἐπιδὼν τοῦ νέου μας τσοπάνη;
Φ. — Τὴν ἄκουσα... κι' ἀπὸ μακρὰν ὅστιν ἀκοὴν μου φθάνει.

Μῆλα μ', σῦκα μ',
Ζάπα μ', Νίκα μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
Π. — Νὰ μὴ φάπα μ',

Φ. — Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, μὲ κλαπαδόρα σήκω
καὶ τὸν Καλογερόπουλο νὰ ψάλλωμε τὸν Νίκο.

Κι' ἐγὼ τὸν νέον Ὑπουργὸν τὸν ἐκτιμῶ πολὺ...

Π. — Ἀξίος κι' ὑπεράξιος ὁ Νίκος, Φασουλῆ.

Νὰ βρῇ κι' αὐτὸς περισσεύμα, νὰ κἀνῃ καὶ ρουσφέτια.

Φ. — Σώπα καὶ στὸν Σιμόπουλον ὁ Κόντες λέει τέτοια:

Κι' ἀν' ἀπὸ μένα χόρτισες πάντα νὰ μ' ἀγαπᾷς,
θυμῆσου πῶς περάσαμε κι' ἐκτὸς Ἀρχῆς κι' ἐν τέλει...
μὴν κἀνῃς στροῦγγα μόνος σου, μήτε κι' ἄλλοῦ νὰ πᾶς,
μὲ τέτοια μνήμη, σύντροφε, κανεὶς δὲν θὰ σὲ θέλῃ.

Π. — Παντλήμονες πολίτευταί, πόσα φαρμάκια πίνετε
γιὰ τὰ κοινὰ συμφέροντα...
μὰ πᾶμε καὶ στὸν γέροντα,
ποῦ κάθε βράδυ μάζωξις στὸ σπητινὸ του γίνεται,
καὶ πᾶν ἡμέτεροι πολλοὶ
κι' ἐν παροιμίαις ὁμιλεῖ.

Φ. — Εἶπε καὶ γιὰ τὴν σύμβασιν πῶς εἶναι σὰν μπαμπέρα
μὲ σκάλας γλιστεράς,
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος ἐγλίστρησ' ἐκεῖ πέρα
κι' ἔπαθε συμφοράς.

Τοὺς λέει τόσα χωρατά, κι' οἱ φίλοι μὲ τὰ στεῖα
ξεχάνουν τὴν νηστεία.

Κι' ἀπ' τοῦ βροδίου τὸ κέρατο τοὺς ἄρχηγους περνᾷ...

Π. — Τὶ πνευματώδης κύριος ὅταν δὲν κυβερνᾷ.

Φ. — Τὶ σκαπτικοί, τί νόστιμοι τοῦ Θεοδώρακ' οἱ λόγοι,
κι' ἔχει τὰ κέφια του μοῦ λὲν ὁ τῶν θεσμῶν μπαμπούλας,
κι' εἰν' ἕνας γέρος νεαρὸς χωρὶς ποτὲ νὰ τρώγῃ
μήτε γαστροῦ τοῦ κεσέ, μήτε καὶ τῆς σακκούλας.

Π. — Δοιπὸν ἂς πᾶμε ῥηήγορα κι' ἐμεῖς, βρὲ Φασουλῆ,
ν' ἀκούσωμε τοὺς σαρκασμοὺς τοῦ Μεριστοφελῆ.

Ἄστῃς Βάριγκας τῆς Ράινεξ τὸν τιμημένον θάνατον
τόσα κορίτσια δύστηνα τὴν ἔκλαψαν σὰν μάννα των,
κι' ἀπ' ὅλα πλουσιώτερο στὸ μνημὲν τῆς ἐφάνῃ
μῆς ὀρφανῆς φτωχολογῆς ἄορατο στεφάνι.

Θεσμὸν εὐχαριστήριον πρὸς ἄγνωστὸν μας κύριον.

Μέσα ὅτῃς νέας κρίσεις ἐκείνην τὴν κραιπάλην
τὸν ἄγνωστὸν μας κύριον εὐχαριστοῦμεν πάλιν,
ὅπου κι' ἐμπράκτως ἐκτιμᾷ τοῦ Φασουλῆ τὴν λύραν,
κι' ἤθελα νὰ τὸν γνῶρίζω γιὰ τὴν καλὴν μου μοῖραν.
Θ' ἀποκριθῶμεν δὲ κι' ἐμεῖς, ὅποια μᾶς φανῇ,
πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του, τὴν τόσον εὐγενῆ.

Ἀχιλλέως τοῦ Παράσχου, ποιητοῦ μας ἀειμνήστου,
ἕνας τόμος ἐξεδόθη ποιημάτων ἀνεκδότων...
ποῖος ἐμπνευσὶν δὲν ἴδωρεν κι' ἕνα πόθον τῆς ψυχῆς του
εἰς τὴν μοῦσαν τῆς πατρίδος, εἰς τὴν μοῦσαν τῶν ἐρώτων;
Τὶς τῶν προδῶν μας ὀνειρώδων δὲν θ' ἀναπολήσ' ἡμέρας
καὶ νεώτερος χιμαίρας;
ἕνας τόμος ποιημάτων, οἶστρου, κάλλους, εὐρωστίας,
τὸν συστήνω, τὸν γεραίρω...
εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον θὰ τὸν βροῖτε τῆς «Ἑστίας»
καὶ παρὰ τῷ Σαλιβέρῳ.

Τάδε καὶ πάλιν στὸ κοινὸν ὁ Φασουλῆς κηρύττει:
εἰς τοῦ Φωτίου τρέξετε τοῦ τραπεζομεσίτη,
καὶ πάρετε τῆς Ἑθνικῆς χαρτὰ λαχειοφόρα
μήπως ἀνοίξ' ἡ τύχη σας καὶ σὰς ἀφήσ' ἡ ψόρα.
Ἡ Τύχη καταφύγιον βεβαίως ἔχει κανεὶ
ἐκεῖνο τὸ περίφημο Γραφεῖο τοῦ κ. Γεάννη.
Ἔστιν ἐκεῖ τὸ σπῆνι τῆς, ἐκεῖ τὸ μαγαζί τῆς,
καὶ δὲς τὸν κλήρους τυχεροὺς σκαρπᾷ μετ' ἀσφαλείας...
ἐσχάτως πάλιν κέρδιον Παπᾶς ὁ τραπέζιτης,
μὰ κι' ὁ Παπαδόπουλος, τοῦ Πύργου κτηματίας.